

FLORIN BUHARU

ÎNGERUL NIMICIRII

Suflet pierdut

FLORIN BUHARU

ÎNGERUL
NIMICIRII

Suflet pierdut
CARTEA A II-A

Director editorial: Dana Anghelescu

Design: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUHARU, FLORIN

Îngerul nimicirii / Florin Buharu. - Oradea: Celestium, 2016

3 vol.

ISBN 978-606- 94196-6- 3

Cartea 2 : Suflet pierdut. - Brașov : Libris Editorial, 2017.

ISBN 978-606- 8814-65- 0

821.135.1-31

Libris Editorial

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România

Tel: 0268 477 799

E-mail: editura@libris.ro

Libris Distribuție– Librăria Șt. O. Iosif

Tel: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Pentru Daniela

*Magia e periculoasă, însă dragostea e
și mai periculoasă.*

*(Dispozitive Infernale,
Cassandra Clare)*

PARTEA

I

ACEASTĂ MAGIE NECURATĂ

*„Nu există nici magie albă, nici magie neagră.
Există vrăjitorie și credință în Dumnezeu.”
(Nicoleta Moldoveanu)*

PROLOG

IADUL ÎNGERILOR

Intuneric. Peste tot plutea o negură groasă, amestecată cu un miros de pământ ud și frunze moarte. Mâinile lui pipăiră stofa albă, strângând-o cu putere între degete.

Când se sforță să smulgă țesătura, ceva zvâcni sub el, zguduindu-l.

Era ca și cum materialul mătășos s-ar fi transformat în cenușă fină, răsfirându-se printre degetele lui. Încercă să-și deschidă ochii și să se elibereze de menghina care îl strângea, dar nu putu. Un alt val de inconștiență și neputință pătrunse în el, străbătându-i corpul cu un fior prelung, electrizant.

Buzele lui se deschiseră larg și inhală mirosul de putreziciune. Simți în gât praf, dar nu putu să tușească. Apoi gâtul începu să-l usture și să-l furnice, iar fiecare nervură a corpului său cerea ceva sublim, după care tânjea cu nesaț.

Își închise repede gura, crezând că putea scăpa de senzația de arsură ce îi pârjolea gâtul. Dar nu făcu altceva decât să intensifice durerea și să-și activeze simțurile de prădător. Cu nervii încordați la maxim și cu o usturime fulgerătoare, își întinse mâinile în sus, apăsând cu putere pe lemnul de stejar.

Era prea greu pentru el. Degetele i se albiră, iar mușchii i se contractară imediat. Se simțea slăbit, părăsit de puterile pe care le avuse-se până în urmă cu o săptămână.

Scrâșni din dinți, blestemând în gând ziua aceea a mâinii. În interiorul lui se porni o furie crâncenă, amestecată cu un sentiment de vinovăție pe care nu și-l putea îndepărta. Era supărat pe el. Avusese ocazia să-i distrugă și nu putuse. Chiar și prin valurile de inconștiență, acel sentiment era gravat în ființa lui și nu-l putea alunga.

Poate că merit asta, își spuse lăuntric, străbătut de frisoane.

Dar dacă mă ridic, lumea se va cufunda în întuneric pe veci.

Atunci își arcui într-un zâmbet diabolic buzele și râse amar. Nu putea să vorbească, dar putea să scoată sunete de satisfacție în mijlocul pădurii, unde doar animalele existau.

Încerca să se rasească, căutând o cale de a scăpa din acel infern. Bâjbâi cu mâinile să caute un punct de sprijin care l-ar putea ajuta, dar tot ce găsi fu pâzna mățasoasă. Scoase un geamăt înăbușit, apoi se răsuci pe toate părțile ca într-o cochilie.

Întunericul era profund și nu-l lasă să vadă nicio rază de lumină sau să simtă mirosul de aer curat. Stătea ca ultima ființă de pe pământ în acel Iad al său.

Urlă cu disperare și împinse din nou în lemn, dar fu în zadar.

De frustrare lovi și cu picioarele, întinzându-și mâinile ca să poată să deschidă capacul, însă degeaba.

Iar în acel moment își dădu seama că nu era mort. Nu de-a binelea. Speranța înflori în el și schiță din nou acel zâmbet caustic care îl caracteriza.

Se concentrează asupra a ceea ce îi dădea viață, asupra licărului ascuns undeva în pământ, printre pietre și trunchiuri arse de copaci. Acolo trebuia să se afle cealaltă jumătate a inimii lui înghețate. Încuviință.

Dacă ar putea... dacă ar putea să creeze o legătură ce i-ar canaliza energiile, atunci ar fi liber. Dar nu știa unde se afla mai exact. Nu știa unde îl pierduse sau dacă încă mai era în pădure. Putea foarte bine să-l fi luat cineva sau să-l fi ascuns. Dar cert era un lucru: medalionul nu era distrus.

Proștii, gâdi el. Atât de proști, încât nu-și dau seama...

ÎNGERUL NIMICIRII – SUFLET PIERDUT

El își odihni o mână pe piept și își apăsă pleoapele învinețite de foame. Încerca să-și găsească liniștea interioară, alungând orice urmă de furie sau revoltă. Deși aceste sentimente erau cele din care era alcătuită țesătura sufletului său, trebuia să învețe cum să și le controleze dacă voia să mai trăiască. Îi era foarte greu să se lase în voia efuziunii. Nu era familiarizat cu așa ceva, iar acum totul i se părea straniu. Să facă el una ca asta? Își jurase că nu va mai exista lumină pentru el, ci doar întuneric – un întuneric etern care îi era familie și hrană sufletească... Și totuși trebuia s-o facă...

Îi era imposibil și se simțea jignit când își aduse aminte momentele perfecte ale vieții lui, când totul fusese doar lumină.

Trebuia să recunoască că aceste amintiri îl zgâriau, însă erau tot de ce avea nevoie ca să facă conexiunea între el și medalion. Se lasă purtat în gânduri și deodată ateriză într-un morman de sărutări tandre și mângâieri delicate, atingeri abia simțite în mirosul ei de trandafir.

– Acesta este Iadul tău, spuse o voce. Iadul Îngerilor. Pleacă... Pleacă cât mai poți, monstrule!

Trecutul se combină cu prezentul, iar el era din nou în acea manie de întuneric. De data aceasta simți cum mintea i se limpezește și po-ate distinge realitatea din ce în ce mai bine.

Își dădu seama că funcționase. În ciuda durerii provocate de revederea ei, acest *sacrificiu* pe care îl făcuse aprinse viața înghețată din interiorul lui. Se concentră asupra formei rotunde și culorii albastre a obiectului.

Undeva, sub straturi groase de cenușă și funingine, ceva pâlpoi cu o strălucire albastru-argintie, risipindu-se în pământ precum venele unui om palid. Cenușa se ridică în rafale, iar pământul se transformă într-un nor ce se înalță în aer.

„Așa, spuse el. Vino înapoi la gâtul meu.”

Obiectul rotund se mișcă în pământ, aruncând lumini safirii.

Apoi funinginea se risipi, iar bulgării de pământ sub care zăcuse medalionul se sparseră în zeci de bucăți.

FLORIN BUHARU

Medalionul Selenar se ridică în aer, urmându-și cursul pentru a ajunge la posesorul său.

Zâmbi și simți cum crește din el o putere străină.

– Voi renaște, își spuse el și auzi deschizătura lemnului. Și Iadul odată cu mine.

1

DOGOARE

„Divino” era plin în noaptea aceea. De regulă, vinerea era mereu aglomerat, pentru că toți scăpau de grijile săptămânii și sărbătoreau cu bere și muzică începutul de weekend. Dar în seara asta abia aveau loc pe ușă.

Când niște adolescenți beți se îngrămădiră să intre pe ușă, Julia își ridică privirea din cocktailul pe care îl savura, uitându-se cu dispreț la ei.

– Nu înțeleg la ce au mai venit dacă sunt deja beți. Adică, care este farmecul?

– Probabil că o să vină o ambulanță în curând. Dar tot nu știu ce e cu aglomerația asta, spuse Andre, ridicând din sprâncene.

Prin luminile iridescente ale globului disco, Julia putea să-i vadă trăsăturile cizelate perfect, iar strălucirea fantastică a ochilor lui albaștri ca safirul contrasta puternic cu atmosfera de petrecere din jur. Nestemata din privirea lui luci când un bec își aruncă luminile spre el.

Andre schiță zâmbetul lui inconfundabil, trezind-o pe Julia din transă.

– De ce te uiți așa la mine? întrebă el încet.

Ea îi răspunse zâmbetului și dădu peste cap și ultima picătură din cocktail.

– Ești prea frumos pentru mine, mărturisi ea când își plimba degetul peste buza paharului. Când mă uit la tine și reușesc să nu mă las pradă ochilor tăi, îi mulțumesc cerului pentru că mi te-a dăruit.

Andre se aplecă peste masă ca să-i mângâie obraji ei proeminenți, apoi o sărută apăsat, răspândindu-i în corp acea fierbințeală, devenită familiară.

– Sentimentul este reciproc. La fel gândesc și eu despre tine.

Julia chicoti pe ascuns, iar el se retrase înapoi pe taburet, privind-o cu o intensitate febrilă.

– De ce te uiți la mine așa... circumspectă? întrebă el poznaș.

Andre nu luase nimic de băut, iar în noaptea aceea purta o cămașă *Ralph Lauren* ce îi scotea în evidență fiecare mușchi.

Julia se strădui să ignore privirile bolnăvicioase ale tinerelor care aproape că salivau când se uitau la el. Totuși, ea simțea un dram de trufie și le aruncă un zâmbet ucigător, care se putea interpreta ca:

E al meu, javorelor! Cărați-vă!

Și ea se se îmbrăcase destul de sexy, dar, la fel ca și Andre, nu dădea nicio atenție persoanelor din jurul ei. Purta o rochie de dantelă neagră, cu spatele decupat. Era potrivită pentru silueta ei suplă și bine definită, iar Andre o privea cu venerație, ca pe o zeitate.

Voia ca acea seară să fie perfectă. Voia să dea uitării trecutul întunecat care îi bântuise până în urmă cu o săptămână. După lupta imaterială pe care o avuseseră sufletele lor cu Selen, fusese epuizată. În fiecare zi dormise cel puțin treisprezece ore, iar răstimpul în care era lucidă – dar slăbită – și-l petrecuse în compania Îngerului ei, scâldându-se în sărutări și mângâieri, care îi spuneau că totul avea să fie bine și nimeni nu va mai intra vreodată în viața lor, cu scopul de a o distruge. Bineînțeles că voia să îl creadă, dar după tot ce înduraseră, refuza să trăiască cu impresia că totul avea să fie bine. Poate că nu atât de curând, își spusese ea într-una dintre zile, însă tot se va întâmpla ceva care să scoată din nou întunericul la vedere. Știa că odată ce acceptase să intre în lumea mascată a supranaturalului, va trebui să facă un sacrificiu suprem, îndurând tot ce avea viața aceea

ÎNGERUL NIMICIRII - SUFLET PIERDUT

să-i dea, dacă voia să fie împreună cu Andre. Și era dispusă să facă orice doar ca să fie cu el. Nici nu putea să-și imagineze o viață fără el... Atunci viața nu ar mai fi avut sens, iar lumea ei ar fi fost stearpă și întunericul ar fi pus stăpânire pe sufletul ei.

Scutură din cap, vrând să-și alunge fragmentele de mocnire interioară. Spera ca Andre să nu-i fi văzut inactivitatea, dar ochii lui pătrunzători o fixară.

– La ce te gândeai? întrebă el șoptit, împreunându-și mâinile pe masă și împingând cu bărbia în aer. S-a întâmplat ceva?

Julia își ridică privirea de la mâinile albe pe care le ținea în poală și se sforță să-i zâmbească.

– Nu s-a întâmplat nimic. Făceam o scurtă recapitulare a tot ce s-a întâmplat zilele acestea. Înghiți în sec. Cred că acum va veni timpul și pentru noi... Vom avea în sfârșit liniștea și intimitatea pe care ne-o dorim și nimic nu ne va tulbura...

Încordarea se ciocni cu capacitatea ei de a vedea un viitor infailibil, iar un mușchi i se zbătu deasupra buzei.

Andre focaliză fără să vrea acea scurtă mișcare, dar se prefacu că nu vede. Nu voia s-o facă pe Julia să-i spună lui temerile, pentru că ea nu va face una ca asta. Știa că în sufletul ei se dădea o luptă ce putea fi terminată doar dacă ea accepta să i se confeseze lui... Însă Julia era genul de persoană care ține totul în ea, iar când pericolul se apropia, își deschidea inima.

– Te văd puțin abătută, spuse el încet. Te rog, spune-mi ce ai pe suflet. Vreau ca seara asta să fie perfectă...

– Și este, spuse ea ferm, dându-și o șuviță după ureche.

Julia își puse mâinile pe masă, iar Andre se aplecă și i le cuprinse în ale sale, strângându-i-le cu putere. Intensitatea privirii lui glaciale îi dădea fiori pe ceafă.

– Ce ai pățit? întrebă el din nou, mișcându-și încet bărbia.

Ea scoase un sunet înfundat și aruncă o privire în jur.

– Nu știu... Doar că... doar că nu mă simt în apele mele. După tot ce s-a întâmplat...

Începu să se bâlbâie, iar buza inferioară îi tremură, încât Andre crezu că avea să izbucnească într-un șuvoi de lacrimi.

– Nu înțeleg...

– După tot ce s-a întâmplat, mi-e greu să cred că răul a dispărut atât de repede. Nu știi... Poate sunt eu puțin paranoică, însă totul s-a petrecut atât de repede, încât nici nu zici că a existat vreo amenințare. Chiar crezi că vom fi în siguranță pentru tot restul vieții?

Andre scoase un plescăit și înteți strânsoarea mâinilor.

– Nu îți garantez că partea întunecată a lumii ne va ocoli pentru tot restul vieții, dar cel puțin nu vom mai avea probleme prea curând.

În vocea lui se citea vanitatea. Am scăpat de ce este mai rău. Selen e mort, totul a revenit la normal... Iar viața ta de vrăjitoare e pe cale să înceapă cât de curând.

Oh, dacă ai știți cât de curând, spuse.

Julia se uită la el cu consternare, iar buzele ei păzură să se moleșească dintr-odată. Andre înțelese atunci ceea ce voia ea să insinueze și îi dădu drumul la mâini.

– Dar nu înțeleg, zise el, unindu-și degetele. Îți doreai viața asta. Erai foarte fericită că vei deveni vrăjitoare. Ce se întâmplă cu tine?

– Nu știi. Pur și simplu, nu știu... Acum îmi este teamă de ce aș putea să fac. O să îmi ia mult timp să învăț tainele vrajitoriei și nu sunt sigură dacă voi fi capabilă să duc totul la bun sfârșit. Dacă voi face ceva greșit și tu vei suferi? Nu aș putea să-mi iert niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva...

Andre îi făcu un semn cu mâna s-o reducă la tăcere, iar Julia își strânse buzele ca și cum ar fi fost vrăjită.

– Acum văd că tu ești vrăjitorul, spuse ea cu un început de surâs.

Crezi că degetele tale sunt magice? N-o să tac...

– Sunt sigur că vei deveni una dintre cele mai puternice ființe pe care le-am cunoscut vreodată, zise el fără să-i ia în seamă remarca copilăroasă. Ochii îi erau duri. Tu de asta îți faci probleme? Îți e teamă că vei face vreo vrajă greșită ce îmi va provoca mie vreun rău?

ÎNGERUL NIMICIRII - SUFLET PIERDUT

Asta era o întrebare retorică, desigur. Dar în familia ei era un obicei să se greșească vrăjile.

– Eu voiam să...

– Să nu-ți mai faci griji pentru mine niciodată! Am reușit să învingem împreună un rău ce a încercat să ne distrugă, iar tu ești pregătită să te inițiezi în arta magiei albe și negre. Gata cu sentimentul de compătimire.

Julia își lăsă capul în jos, simțindu-se groaznic.

– Te iubesc prea mult ca să te pierd, spuse ea în barbă, în timp ce își frământa degetele. Îmi e frică, crede-mă! Dacă aș avea certitudinea că voi reuși să fac totul perfect, fără să pun persoanele dragi mie în pericol, atunci aș gândi altcumva... Aș fi mai optimistă, dar, pur și simplu, nu pot. Se pare că întunericul și-a pus amprenta asupra mea zilele astea...

Julia își aduse aminte de Andre când îi spusese că el fusese întunericul din interiorul ei. Oare el să-și fi pus acea amprentă asupra ei?...

Se certă în sine ea, pentru că îndrăznise să se gândească la Andre ca la un pericol.

– Mda, mă rog... Dacă tu nu ai încredere în tine, eu am. Dar să știi că tu ar trebui să fii prima persoană care să aibă încredere în forțele proprii. Andre o privi preț de o clipă meditativ. Dar nu numai acest lucru te neliniștește, nu?

Julia își ridică privirea candidă spre el. Când se gândea la sufletul lui bun și când realiza cât de frumos e, ceva în inima ei se rupea de teamă. Dar el era în stare să citească prin ea, să treacă dincolo de barierele lăuntrice pe care nimeni nu reușea să i le deschidă...

Țesătura finței ei era perforată de acea capacitate a lui de a o citi ca pe o carte.

Julia dădu afirmativ din cap.

– Mă cunoști prea bine și uneori urăsc asta.

Un zâmbet larg jucă pe buzele lui pline.

– Oare ce s-ar întâmpla cu tine dacă eu nu te-aș cunoaște așa de bine, hm?

– Probabil că aș fi murit demult, spuse rânjind.

– Nu-mi place să recunosc, dar cred că așa este!

Șoaptele ce se schimbau între Julia și Andre fură mascate de vocea baritonală a unui tânăr ce începu să-i facă iubitei sale o dedicație de dragoste, spunându-i tot felul de cuvinte fermecatoare și dulcегării care o încântau foarte mult. Aceasta sări în sus de bucurie și îl sărută, murmurându-i ceva la ureche. O ceată de aplauze se porni, iar Julia auzi cererea în căsătorie.

– Ciudat mod de a cere pe cineva în căsătorie, nu-i așa? zise ea, mutându-și privirea de la cuplul fericit la Andre.

– Mda, spuse el, dar ochii lui erau ațintiți asupra tânărului fericit. Dar e ceva în neregulă cu el...

Julia se încruntă.

– Ce vrei să spui?

Julia nici nu văzu cu câtă repeziciune își schimbă privirea de la cei doi îndrăgostiți la ea. De când el revenise Înger și se eliberase de sub robia vampirismului, Andre era mult mai agil și studia cu atenție anumite detalii. Probabil că încă îi rămăseseră înfripate în genetică câteva abilitați specifice vampirilor, ceea ce îl făcea o ființă mult mai nimicitoare decât era înainte. Toate aceste răbufniri îi întăreau robustețea și îi amplificau sentimentele față de Julia.

– Vreau să spun că are ceva ciudat care mi-a stârnit curiozitatea, zise el și își îndepărtă scaunul, astfel încât să-l poată vedea mai bine. Nu pot să-mi dau seama ce este în neregulă cu el, dar simt că are ceva... supranatural în el. Trebuie să recunosc că mă pricep din ce în ce mai bine să-mi găsesc semenii.

Zâmbetul lui era doar masca unui sentiment voalat.

– Dar ce are? Ce detaliu te-a făcut să crezi că nu e... om?

Julia șopti ultimul cuvânt, gândindu-se la o altă ființă malefică ce urma să pătrundă în lumea ei. Se obișnuise cu toate acestea, însă

ÎNGERUL NIMICIRII - SUFLET PIERDUT

frica încă îi era prezentă în inimă. Dacă tânărul era într-adevăr un vampir sau un demon, cu siguranță nu era aliat cu ea. Toată lumea pe care o crezuse ireală era împotriva destinului ei, iar cineva care să aibă intenții bune era rar de găsit.

– Crezi că e un demon?

Julia nu mai văzuse până atunci un demon. Desigur, Selen fusese o încrucișare între toate ființele supranaturale, dar un demon adevărat nu văzuse niciodată. Spera să nu aibă ocazia să se întâlnească cu vreunul, deși instinctul ei îi spunea cu totul altceva.

– Nu sunt sigur, spuse el și își mută privirea de la tânărul suspect. În trecutul meu am văzut multe lucruri, iar demonii deveniseră ceva... obișnuit, familiar. Acum cred că aș fi surprins să mai revăd vreunul. Nu cred că mai există. Am scăpat lumea aceasta de ce era mai rău, iar întunericul s-a estompat. Selen a murit. Totul trebuie să revină la normal...

– Dar tocmai ai spus că este ceva ciudat.

– Este, îi dădu el dreptate. Dar nu cred că este un demon. Probabil că este un vampir... Sau un vrăjitor?

– Un vrăjitor?

Julia era confuză.

– Dar nu sunt mulți vrăjitori pe pământ. Descendența Wicca s-a terminat demult, iar vrăjitorii au dispărut. Nici vampiri nu mai sunt atât de mulți. Făcu o pauză în care trase adânc aer în piept, apoi continuă: Sau, cel puțin, mama așa a zis.

În vocea Juliei exista o nuanță de nesiguranță. O întrebare îi acoperi șirul gândurilor: De unde avea mama ei verdictul că vampirii și vrăjitoarele nu mai erau în număr mare pe planetă? Niciodată nu știi ce se ascunde în întuneric...

Întrebarea i-o adresă lui Andre. Ochiul lui deveni dur, iar bărbia părea că i se încrețește.

– Ai dreptate. Nu au de unde să știe că totul s-a terminat. Probabil că există mulți vampiri și vrăjitori, dar stau undeva în siguranță,

departe de ochii lumii. Dar e posibil să fie mai mulți decât a zis mama ta.

– Planeta asta este uriașă, continua Julia.

– Mda. Dacă am putea să găsim o cale prin care să putem localiza toate ființele de pe acest pământ, atunci ne-am da seama ce ființe mișună în jurul nostru. Și, nu mă interesează atât de mult de vampiri sau de vrăjitori. Vreau să aflu dacă mai există cineva ca mine. Mi-e greu să cred că toți Îngerii au devenit niște damnați în inima Neantului.

Julia își trase taburetul lângă el și își plimbă degetele pe fața lui, ridicându-i bărbia, astfel încât privirile lor să se încrucișeze în acel amestec nepământean de culori.

– Tu ești unicul din această lume, spuse ea nostalgic. Nu mai exista nimeni ca tine și nici nu-mi doresc să mai existe.

Măinile ei coborâră pe pielea pieptului său, apoi pătrunseră în cămașă, alunecând pe abdomen.

– Habar nu ai cum este acel sentiment pe care îl trăiesc ori de câte ori mă gândesc la tine și realizez că nu mai există nimeni ca iubitul meu. Mă simt privilegiată că m-ai binecuvântat cu iubirea ta și îți jur că...

Nu mai apucă să-și termine fraza, căci gura lui Andre se uni cu a ei, punându-i capac cuvintelor. Limba lui se împleti cu a ei, dansând un joc haotic de limbaje nerostite și pline de cordialitate ascunsă în inimile lor.

Când reușiră ca printr-un efort inuman să-și desprindă buzele, pupilele ei se făcură mari, reflectându-se în nestemata strălucitoare din ochii lui Andre.

– Sper că ți-am dovedit măcar printr-un limbaj mut cât de mult însemni tu pentru mine și nu mai vreau să aud din nou cuvintele de dragoste pe care mi le dăruiești. Mă faci să mă simt... ciudat. Eu nu-mi găsesc mereu cuvintele și...

– Săruturile tale pătimășe sunt mai mult decât orice cuvânt cunoscut sau nu de omenire, șopti ea cu răsuflarea întretăiată. Nu mai vreau cuvinte. Vreau fapte!